

Daniels bok – hundre og tjuetre

Åpenbaringen av den profetiske betydningen av Daniel 11:40

Jeff Pippenger

2024-03-08

Det førtiende verset i Daniel 11 er ett av de mest dyptgripende versene i Guds Ord, likesom Daniel 8,14. Det førtiende verset fremstilles ved Hiddekel-elven, og Ulai-elven representerer Daniel 8,14.

Førtiende vers begynner med ordene: «og ved endens tid», og identifiserer således uttrykkelig at begynnelsen av verset er 1798. Versets femtien ord ble avseglet i 1989, da det ble erkjent at de på det tidspunktet identifiserte Sovjetunionens sammenbrudd. Disse femtien ordene i verset representerer både endens tid i 1798, og deretter enda en endens tid i 1989. Alfa og Omega satte sin signatur på verset for alle som er villige til å se og høre. Endens tid for bevegelsene til både den første og den tredje engel er fremstilt i dette ene verset.

Det følgende verset identifiserer når pavedømmet, representert som kongen i nord, erobrer De forente stater, representert som det herlige landet, ved den snart kommende søndagsloven i De forente stater. Derfor, selv om ordene i vers førti angir endetiden i 1798 som begynnelsen, og endetiden i 1989 som avslutningen, er virkeligheten den at den profetiske historien som fremstilles i vers førti, ikke fullføres før i vers førtien, når kongen i nord erobrer det herlige landet. Dette betyr at historien fra Sovjetunionens sammenbrudd i 1989 og frem til den snart kommende søndagsloven i vers førtien, representerer De forente staters historie fra president Ronald Reagan og frem til den snart kommende søndagsloven. Den historien omfatter 11. september 2001 og videre frem til timen for det store jordskjelvet i Åpenbaringen kapittel elleve.

Da verset først ble forseglet opp, ble det reist et argument mot sannheten om at «Pippengers påstand, at verset fremstiller historien fra 1798 og frem til søndagsloven, var en absurd påstand, for vers i Bibelen fremstiller aldri så lange perioder av historien.» Vi hadde ikke tenkt over spørsmålet om hvorvidt det finnes en grense for hvor lang tidsperiode som kan være innbefattet i ett vers, men vi kom straks i hu at Åpenbaringen kapittel tretten, vers elleve, identifiserer nøyaktig den samme historien, og det gjør det i ett vers. Historien om jorddyret begynte i 1798, og jorddyrets tale som en drage blir oppfylt ved den snart kommende søndagsloven.

«Og da pavedømmet, berøvet sin styrke, ble tvunget til å avstå fra forfølgelse, så Johannes en ny makt stige frem for å gi gjenlyd av dragens røst og føre videre det samme grusomme og gudsbespottelige verk. Denne makten, den siste som skal føre krig mot kirken og Guds lov, ble symbolisert ved et dyr med horn som et lam.» Signs of the Times, 1. november 1899.

Dersom en person ønsket å være teknisk, dekker vers førti historien fra 1798 frem til vers førtien, og i vers førtien blir søndagsloven identifisert; således er vers førti, i motsetning til det ene verset i Åpenbaringen kapittel tretten, faktisk noe kortere, fordi søndagsloven står i det neste verset, mens i Åpenbaringen kapittel tretten strekker tidsrommet fra 1798 til søndagsloven seg over ett vers. Søster White opplyser oss om at den «samme profetiske linje» som finnes i Daniels bok, tas opp

igjen i Åpenbaringens bok, og Åpenbaringen kapittel tretten, vers elleve, går lett rett over toppen av vers førti, dersom man velger å anvende prinsippet om linje på linje.

Når du faktisk anvender prinsippet om linje på linje, finner du at vers førtis fremstilling av Åpenbaringen trettens jorddyr (De forente stater), som i vers førti er fremstilt ved «vogner, skip og ryttere», forvandles fra et lamlikt dyr med to horn i 1798 til et draketalende dyr ved den snart kommende søndagsloven, og også at det lamliknende dyret har to horn.

Førtiende vers representerer også de symbolske sytti år da Tyrus' skjøge blir glemt, for de sytti symbolske år er som én konges dager, og en konge er et rike. På grunnlag av førtiende vers, og linjen i Åpenbaringen kapittel tretten, er det riket i Bibelens profeti som hersker i de sytti symbolske år i Jesaja kapittel tjuetre, jorddyret, som har to styrkehorn. Jorddyret begynner med to styrkehorn som representerer republikanisme og protestantisme, men når historien i førtiende vers nærmer seg sin oppfyllelse i førtiførste vers, blir dets to profetiske styrker da identifisert som «skip» (økonomisk makt) og «vogner og ryttere» (militær styrke).

I løpet av de sytti symbolske årene i Jesaja kapittel tjuetre blir Tyrus' skjøge, som i vers førti er kongen i nord, glemt. Men ved slutten av de sytti symbolske årene skal hun igjen drive hor med jordens konger, slik det skjedde i historien som ledet frem til Sovjetunionens sammenbrudd, da alle historikere bekrefter at president Reagan sikret en hemmelig allianse med Bibelprofetiens antikrist med det formål å bringe Sovjetunionen til fall. I perioden frem mot 1989 hadde Reagan allerede innledet et hemmelig, ulovlig forhold til syndens menneske; således begynte Nebukadnesars musikere å øve på melodien som den glemte skjøgen var i ferd med å synge. Den verdensomspennende tjenesten til Johannes Paul II, uten sidestykke, var i nettopp denne historien begynnelsen på den «sang og dans» som fikk «all verden» til å «undres over dyret».

Vers førti representerer også Laodikea-adventismens historie, som begynte i 1798 som Sardes; deretter tok de som var i Sardes imot det lyset som var blitt avforseglet, og så kom den filadelfiske bevegelsen ut fra Sardes. Da den filadelfiske bevegelsen forkastet lyset fra 1856, gikk de så over fra en bevegelse til den laodikeiske menighet i 1863. Denne menighet er derfor bestemt til å bli utspydd av Herrens munn i vers førtien, som er den snart kommende søndagsloven. Vers førti representerer ikke bare De forente staters historie, men også Laodikea-adventismens historie.

Det laodikeiske adventismen fikk det guddommelige lyset fra Guds Ord som sitt ankerfeste og sin styrke, og De forente staters regjering fikk det guddommelige lyset fra De forente staters grunnlov som sitt ankerfeste og sin styrke. Begge begynte profetisk som horn i 1798, og ved slutten av de sytti symbolske årene skal det frafalne republikanske horn og det frafalne protestantiske horn komme sammen som ett horn og tale som en drage.

De to hornene i vers førti er regjeringen og den utvalgte menighet, som representerer to profetiske linjer som løper sammen, for de er fremstilt som to horn på ett og samme dyr. Hvor enn dyret går, går også de to hornene, og de gjør det i den samme profetiske historie. Protestantismens horn har en todelt profetisk natur, representert ved Laodikea og Filadelfia. Republikanismens horn har også en todelt profetisk natur, representert ved de republikanske og demokratiske politiske partiene. Den andre i hvert horns todelte natur kommer opp sist og kommer opp høyere, i samsvar med Daniel

kapittel åtte.

Da løftet jeg mine øyne og så, og se, der stod det en vær ved elven, og den hadde to horn; og de to hornene var høye, men det ene var høyere enn det andre, og det høyeste kom opp sist. Daniel 8:3.

De tofoldige kjennetegnene ved hvert horn illustreres i Kristi linje ved saddukeerne og fariseerne, hvilket i det republikanske hornet tilsvarer liberalisme (pro-slaveri, demokrati, woke-isme og globalisme) og konservatisme (anti-slaveri, en konstitusjonell republikk, tradisjonister, MAGA). De tofoldige kjennetegnene ved det protestantiske hornet tilsvarer Filadelfia og Laodikea. Det finnes ikke en fullkommen parallell mellom de to hornenes oppdeling i et tofoldig symbol, for verken progressiv liberalisme eller konservativ MAGA-isme kommer ut på den rette siden i spørsmålet om søndagsloven, for fariseerne og saddukeerne kom sammen ved korset; men ved den snart kommende søndagsloven, som ble forbildet ved korset, blir Laodikea spydd ut av Herrens munn, og det filadelfiske horn blir da løftet opp som et banner. Likevel er begge hornenes tofoldige natur representert ved den teologiske striden mellom fariseerne og saddukeerne, og budbæreren til hedningene (Paulus) hadde tidligere, i Kristi historie, vært en fariseer av fariseere.

Metodologien for senregnet, som er linje på linje, frembringer stort lys i vers førti når den anvendes. Åpenbaringen kapittel to til atten er alle i samsvar med vers førti. Vitnesbyrdet i Jesaja kapittel tjuefire om skjøgen Tyrus er i overensstemmelse med verset. Selvfølgelig er det flere andre skriftsteder som skal legges over vers førti, men kanskje den mest betydningsfulle anvendelsen av vers førti, linje på linje, er vers førti selv.

I vers førti fremstilles både endetiden i 1798 og endetiden i 1989. Dette leder en profetistuderende til å legge endetiden i 1798 over endetiden i 1989. Når dette gjøres, frembringer historien i vers førti to linjer som hver begynner i 1798 og fortsetter inntil den snarlig kommende søndagsloven i vers førtien. Linjen som begynner i 1798, identifiserer det indre budskapet hos Guds siste-dagers-folk, og linjen som begynner i 1989, identifiserer det ytre budskapet hos Guds siste-dagers-folk i nettopp den samme historien. Vers førti rommer derfor i seg selv den symbolikken som fremstilles ved det samme indre og ytre profetiske forholdet mellom de sju menighetene og de sju seglene i Johannes' åpenbaring. Og dette profetiske fenomenet er fremstilt i ett vers, bestående av femtitre ord!

Millerittene erkjente det indre-ytre budskapet i de sju menigheter og de sju segl, men de erkjente også at de sju basuner likeledes representerte en tredje sannhetslinje som var et element i den historien som fremstilles ved de sju menigheter og de sju segl. Basunene var, slik Miller sier, «de særegne dommer» som ble ført over Roma. Millerittene forstod at Guds dommer, slik de er fremstilt ved de sju basuner, var knyttet til historien om de sju menigheter og den parallelle historien om de sju segl.

Vers førti omfatter historien om 11. september 2001, og i vers førti er derfor også den profetiske linjen om de sju basunene innordnet. Den første engelen kom i 1798 for å kunngjøre åpningen av dommen i 1844. Denne dommen deles i en undersøkende og en fullbyrdende dom. Historien i vers førti er historien om den undersøkende dommen, og historien fra og med vers førtien og videre

inntil Mikael står fram og de sju siste plagene blir utøst, er historien om den fullbyrdende dommen.

Den utøvende dommen begynner når Amerikas forente stater taler som en drage.

«De lammeligende hornene og dragestemmen i symbolet peker på en slående motsetning mellom bekjennelsene og praksisen hos den nasjon som slik fremstilles. Nasjonens «tale» er dens lovgivende og dømmende myndigheters handling. Ved en slik handling vil den gjøre de liberale og fredelige prinsipper, som den har fremsatt som grunnlaget for sin politikk, til løgn. Forutsigelsen om at den skal tale «som en drage» og utøve «all den første dyrets makt», forutsier tydelig en utvikling av den samme ånd av intoleranse og forfølgelse som ble åpenbart av de nasjoner som var representert ved dragen og det leopardlignende dyret. Og utsagnet om at dyret med to horn «gjør at jorden og de som bor på den, tilber det første dyret», viser at denne nasjonens myndighet skal utøves ved å håndheve en eller annen skikk som skal være en hyllesthandling overfor pavedømmet.» *The Great Controversy*, 443.

Når De forente stater «taler» og håndhever den snart kommende søndagsloven, «taler» den «andre røst» i Åpenbaringen kapittel atten ved å kalle menn og kvinner ut av Babylon.

Og jeg hørte en annen røst fra himmelen som sa: Gå ut fra henne, mitt folk, for at dere ikke skal bli delaktige i hennes synder, og for at dere ikke skal få del i hennes plager. For hennes synder har nådd opp til himmelen, og Gud har kommet hennes misgjerninger i hu. Gjengjeld henne slik som hun har gjengjeldt dere, og gi henne dobbelt igjen etter hennes gjerninger; i det beger som hun har fylt, fyll dobbelt til henne. Åpenbaringen 18:4–6.

I vers førtien, når Amerikas forente stater taler, blir de som fortsatt befinner seg i det trefoldige miljøet i det moderne Babylon, kalt ut når den «andre røsten» i Åpenbaringen kapittel atten taler. De som da blir kalt ut, er i vers førtien fremstilt som «Edom og Moab og de fornemste av Ammons barn». I verset unnslipper de som er fremstilt i det trefoldige symbolet på det moderne Babylon, kongen i nordens hånd (pavedømmet). Det hebraiske ordet «unnslippe» betyr å unnslippe ved glatthet, og dets iboende betydning er at unnslippelsen skjer fra noe som før unnslippelsen hadde holdt dem som unnslipper, i fangenskap.

Han skal også komme inn i det herlige landet, og mange [land] skal bli omstyrtet; men disse skal unnslippe av hans hånd: Edom og Moab og de fremste av Ammons barn. Han skal også rekke ut sin hånd mot landene, og Egypts land skal ikke unnslippe. Daniel 11:41, 42.

I vers førtito overvinner pavedømmet (kongen i nord) sin tredje geografiske hindring når det inntar Egypt, som er et symbol på De forente nasjoner, slik dette er forbildet ved Herodes' fødselsdag, da han gir etter for Salomes bedragerske dans (De forente stater), datter av Herodias (pavedømmet). Dette identifiserer tidspunktet da De forente nasjoner (de «ti konger» i Åpenbaringen sytten) samtykker i å gi sitt rike til dyret i én time. Den ene timen er timen for Åpenbaringen elleves «store jordskjelv», og den «time» da Babylons skjøge blir dømt. I vers førtito skal Egypt (De forente nasjoner) «ikke slippe unna».

Det hebraiske ordet som er oversatt med «unnslippe» i vers førtito, er et annet enn det hebraiske ordet i vers førtien. I vers førtito betyr ordet «unnslippe» «å ikke finne noen utfrielse», men vers

førtien angir at de som før den snart kommende søndagsloven har holdt sammen med pavedømmet, deretter unnslipper som ved glatthet. Før timen for søndagslovens krise har de som er i den moderne Babylons samfunn, godtatt den sataniske forestilling at søndag er Guds tilbedelsesdag. Når dyrets merke blir håndhevet, kan en person enten godta det av hvilken som helst grunn, eller faktisk tro at det er slik. Å tro det er å motta merket i pannen, og ganske enkelt å godta det er å motta merket i hånden.

De som unnslipper pavedømmets hånd ved søndagsloven, forkaster den sataniske idé at Guds tilbedelsesdag er solens dag, nettopp på den tid da De forente stater og De forente nasjoner slår sine hender sammen med Romas skjøge, den pavelige makt, kongen i nord.

«Protestantene i De forente stater vil være de fremste til å rekke sine hender over kløften for å gripe Spiritualismens hånd; de vil rekke over avgrunnen for å slutte hånd med den romerske makt; og under innflytelsen av denne trefoldige union vil dette land følge i Romas fotspor ved å trække samvittighetens rettigheter under fot.» The Great Controversy, 588.

Det er viktig å ta seg tid til å fremstille strukturen i de siste seks versene av Daniel elleve etter hvert som vi går videre i våre betraktninger over vers førti. Nordens konge, som er det moderne Roma, overvinner tre geografiske hindringer for å bli etablert på jordens trone. Det hedenske Roma overvant tre geografiske hindringer, slik også det pavelige Roma gjorde; derfor overvinner det moderne Roma kongen i sør (det tidligere Sovjetunionen) i vers førti, og deretter overvinner det det herlige land (De forente stater) i vers førtien, og deretter Egypt (De forente nasjoner) i vers førtito og førtitre.

Men som det foregående sitatet fra søster White viser, slår De forente stater samtidig hånd med pavedømmet og De forente nasjoner. Den trefoldige foreningen mellom dragen, dyret og den falske profet fullbyrdes ved den snart kommende søndagsloven, skjønt Daniel kapittel elleve, vers førtien til førtitre, identifiserer den samtidige erobringen i rekkefølge. Den rekkefølgen som fremstilles, representerer begivenhetenes forløp, men de fullbyrdes alle ved den snart kommende søndagsloven.

På det tidspunkt «taler» den «andre røsten» i Åpenbaringen atten, nettopp der De forente stater «taler». Gud taler der og når Satan taler. I vers førtifire uroer tidender fra øst og nord kongen i nord, og det endelige pavelige blodbadet blir satt i gang. Vers førtifire, likesom vers førtito og førtitre, begynner i vers førtien, når den mektige engelen i Åpenbaringen atten begynner sitt kall om at hans andre hjord skal komme ut av Babylon.

Budskapet Han fremsetter, er budskapet som identifiserer islam i det tredje ve som Hans redskap til dom, og straffen over Babylon-skjøgen. Islam fremstilles som «tidende fra øst», og pavedømmet (den falske kongen i nord) er «tidende fra nord». Daniel elleve, vers førti, identifiserer undersøkelsesdommen, og vers førtien til førtifem identifiserer den fullbyrdende dommen.

Vi vil fortsette vår behandling av vers førti i Daniel elleve i den neste artikkelen.

«Ved en anledning, da jeg var i New York City, ble jeg i nattens stund kalt til å se bygninger reise seg etasje etter etasje mot himmelen. Disse bygningene ble garantert å være brannsikre,

og de ble oppført for å herliggjøre sine eiere og byggmestere. Høyere og stadig høyere reiste disse bygningene seg, og i dem ble de kosteligste materialer brukt. De som disse bygningene tilhørte, spurte ikke seg selv: 'Hvordan kan vi best herliggjøre Gud?' Herren var ikke i deres tanker.»

«Jeg tenkte: 'Å, om de som på denne måten investerer sine midler, kunne se sin fremgangsmåte slik Gud ser den! De hoper opp praktfulle bygninger, men hvor tåpelig er ikke deres planlegging og uttenkning i universets Herskers øyne. De gransker ikke med hjertets og sinnets fulle krefter hvordan de kan herliggjøre Gud. Dette, menneskets første plikt, har de mistet av syne.'»

«Etter hvert som disse høye bygningene reiste seg, frydet eierne seg i ærgjerrig stolthet over at de hadde penger å bruke til å tilfredsstille seg selv og vekke sine naboers misunnelse. Mye av de pengene de på denne måten investerte, var skaffet til veie ved utbytting, ved å undertrykke de fattige. De glemte at det i himmelen føres regnskap over hver eneste forretningstransaksjon; hver urettferdig handel, hver bedragersk handling, er der opptegnet. Den tid kommer da menneskene i sitt bedrag og sitt overmot vil nå et punkt som Herren ikke vil tillate dem å overskride, og de skal lære at det finnes en grense for Jehovas langmodighet.»

«Synet som deretter ble ført frem for meg, var en brannalarm. Mennesker betraktet de høye og angivelig brannsikre bygningene og sa: 'De er fullstendig trygge.' Men disse bygningene ble fortært som om de var laget av bek. Brannsprøytene kunne intet gjøre for å stanse ødeleggelsen. Brannmennene var ute av stand til å betjene sprøytene.»

«Jeg er blitt undervist om at når Herrens tid kommer, dersom ingen forandring har funnet sted i hjertene hos stolte, ærgjerrige mennesker, vil mennesker erfare at den hånd som hadde vært sterk til å frelse, vil være sterk til å ødelegge. Ingen jordisk makt kan stanse Guds hånd. Intet materiale kan brukes ved oppføringen av bygninger som vil bevare dem fra ødeleggelse når Guds fastsatte tid kommer til å sende gjengjeldelse over menneskene for deres ringeakt for Hans lov og for deres selviske ærgjerrighet.»

Det er ikke mange, selv blant pedagoger og statsmenn, som forstår de årsaker som ligger til grunn for samfunnets nåværende tilstand. De som holder regjeringstømmene, er ikke i stand til å løse problemet med moralsk fordervelse, fattigdom, armod og tiltagende kriminalitet. De kjemper forgjeves for å bringe næringslivets virksomhet over på et sikrere grunnlag. Dersom mennesker ville gi større akt på Guds ords undervisning, ville de finne en løsning på de problemer som forvirrer dem.

Skriftene beskriver verdens tilstand like før Kristi annet komme. Om de mennesker som ved ran og utbytting samler seg store rikdommer, er det skrevet: «Dere har samlet skatter i de siste dager. Se, lønnen til arbeiderne som har høstet deres åkre, den som dere har holdt tilbake ved svik, roper; og ropene fra dem som har høstet, er nådd fram til Herren Sebaots ører. Dere har levd i vellyst på jorden og fråtset; dere har gjødd deres hjerter som på en slaktedag. Dere har fordømt og drept den rettferdige; han står dere ikke imot.» Jakob 5:3–6.

«Men hvem leser de advarslene som gis gjennom tidens tegn, som hurtig går i oppfyllelse? Hvilket inntrykk gjør de på verdslige mennesker? Hvilken forandring sees i deres holdning?

Ikke mer enn det som ble sett i holdningen hos innbyggerne i den noakiske verden. Oppslukt av verdslige gjøremål og fornøyerer 'visste de ikke av det før vannflommen kom og tok dem alle bort'. Matteus 24:39. De hadde advarsler sendt fra himmelen, men de nektet å lytte. Og i dag iler verden, fullstendig likegyldig overfor Guds advarende røst, videre mot evig undergang.»

«Verden er satt i bevegelse av krigens ånd. Profetien i det ellevte kapittel av Daniel har nesten nådd sin fullstendige oppfyllelse. Snart vil de trengselsscener som det er talt om i profetiene, finne sted.»

Vitnesbyrd for menigheten, bind NI, side ELLEVE.